

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontfemen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

TERRAS IN TERRASA

Een blijspel in drie bedrijven

door

1880

Maurice de Grauwe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr. 2539

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *TERRAS IN TERRASA* op te voeren moet de naam van auteur *MAURICE DE GRAUWE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/033
ISBN- 978- 90-385-06043

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/ Maurice de Grauwe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames - 5 heren)

André

Mia, zijn vrouw

Robby, haar broer

Conchita, Spaanse poetsvrouw

Marc

Myriam

Mona, haar moeder

Jan, clochard (Myriams vader?)

Filipo, dierenarts

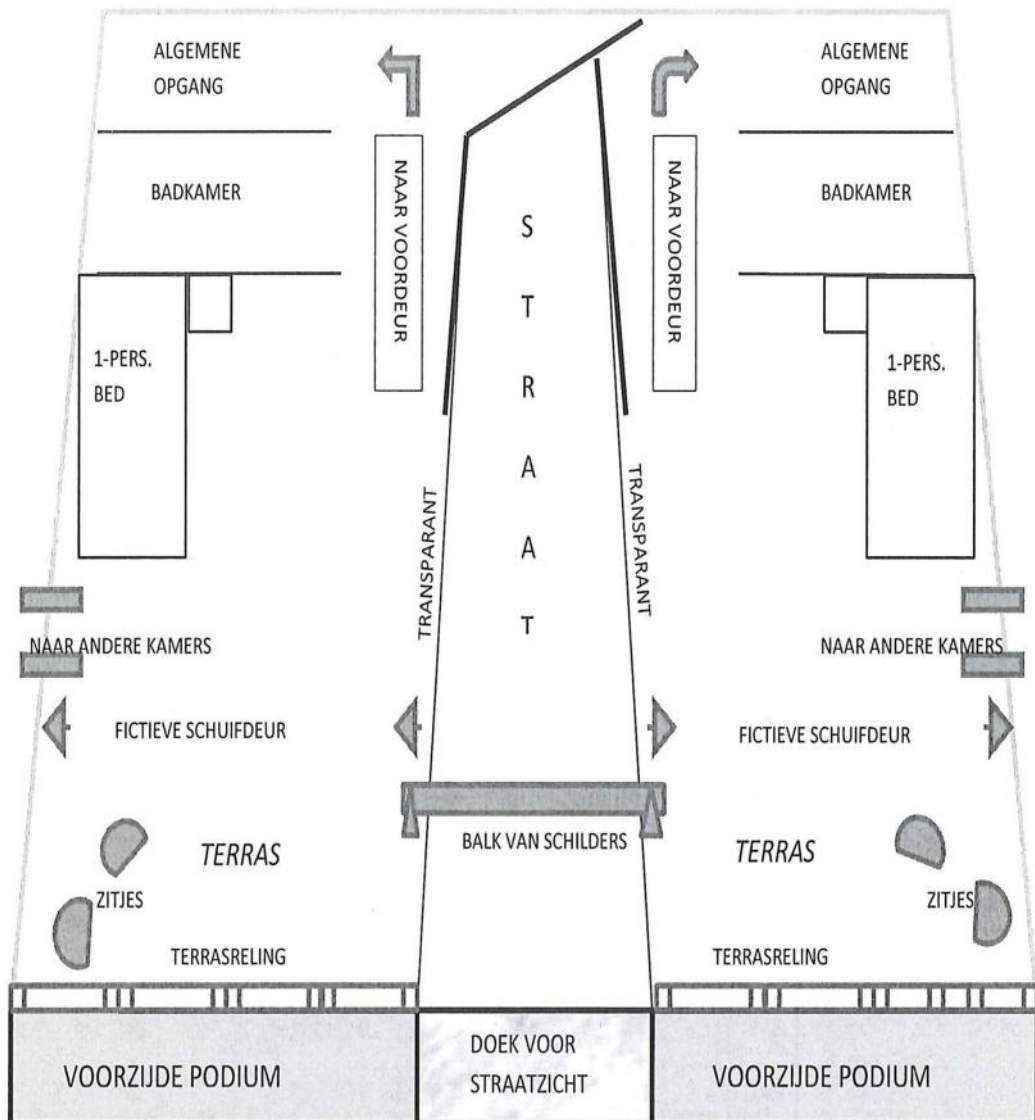
BOVENAANZICHT DECOR

(Zie eveneens schets op volgende bladzijde)

Twee huizen en balkons gescheiden door een smal straatje. Op de achtergrond en de flanken van de beide identieke terrassen zijn de eigenlijke slaapvertrekken gelegen. We zien twee deuren die naar de slaapkamers leiden. De centraal gelegen deuren zijn transparant en geven zicht op de slaapkamers. Men bemerkt er gedeeltelijk het tweepersoonsbed in op. De andere deuren zijn niet transparant en zijn gelegen in de respectievelijke flanken van het podium. Dit zijn de deuren naar de gastenkamers van de twee appartementen. Het front of het terras is bij voorkeur lager gelegen dan de slaapkamer, dit om optimaal de zichtbaarheid van de toeschouwers te verzekeren. Qua wanden of panelen zijn enkel de flanken ervan voorzien en die wand gelegen achter het bed. Ook vanaf en aan de overzijde van elke badkamerdeur loopt een paneel verder, dit om de inclinatie van de straat weer te geven. Let wel, het speelt zich af op de tweede verdieping, dus kan men desgevallend enkel de bovenzijde van de straatverlichting op de vloer monteren. Dit zal het visuele aspect ten goede komen. Wanneer het podium zelf hoger gelegen is, wordt dit best in het midden en het verlengde van de straat als dusdanig visueel uitgewerkt met doek. De identieke slaapkamers zijn vooraan voorzien van een fictieve schuifdeur en zijn ook ten dele transparant langs de straatzijde door het geplaatste kader welke de zijmuur van de kamers zou moeten suggereren. De acteurs kunnen elkaar dus pas zien wanneer ze elk op hun respectievelijk terras staan. De beide terrassen zijn gescheiden door een smal straatje. Ze zijn voorzien van een stevige reling. Op deze beide relingen is een balk of stevige plank gelegd, die boven het straatje de beide terrassen verbindt. Deze balk werd achtergelaten door de schilders welke voordien de relingen in een nieuw kleurtje staken. Hij is op een bepaalde hoogte geconstrueerd zodat de acteurs genoodzaakt zijn er in zittende houding overheen te klimmen zonder dat hun voeten de plankenvloer van het podium kunnen raken. Het is via deze balk dat de kuisvrouw zich begeeft naar het linker terras om ook daar te poetsen.

"Terras in Terrasa" biedt ook de mogelijkheid om met een buizenconstructie een

modern decor te vormen. Deze productie wordt met open doek gebracht.
De inventiviteit van de decorbouwer komt hier zeker tot zijn recht.

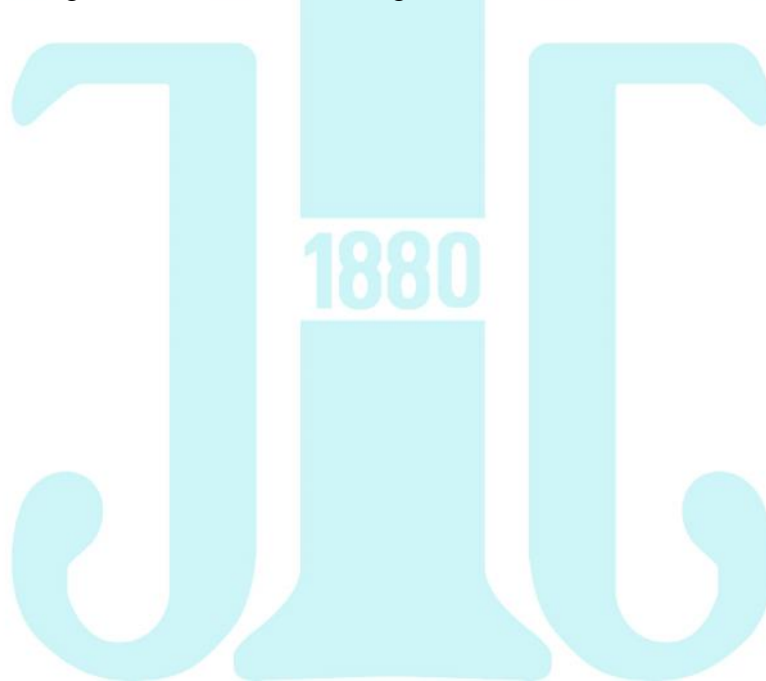

INLEIDING

Twee Vlaamse echtparen hebben een appartement gehuurd met zicht op de Middellandse zee, meer bepaald in Barcelona/Terrasa.

Daar, waar ze volgens de reisbrochure hun vakantieverblijf vrij dicht tegen het strand zouden hebben, geeft hun terrasbalkon uit op de drukke stad Barcelona. Slechts in de verte kunnen zij het blauwe streepje van de Middellandse zee bespeuren. Ze zijn trouwens in de voorstad van Barcelona, meer bepaald in Terrasa. Maar, ieder van hen is nog naar iets anders op zoek dan zee, zon en strand.

Gezien zij voor het eerst in Spanje zijn, trachten zij er dan ook het beste van te maken. De beide families zijn burens en slechts een smal straatje scheidt de balkons of terrassen. Er is dus een vrije strook in het midden van ongeveer anderhalve meter. Als introductie zien we twee Spaanse schilders de relingen van de terrassen schilderen. Om deze reden is er tussenin de beide terrassen een loopplank aangebracht. Het toneel vangt aan als één der families zijn intrek neemt.

E E R S T E B E D R I J F

(Men ziet een Spaanse dame het rechts gelegen terras opkuisen. Ze zingt of neuriet een Spaans lied, indien mogelijk Flamenco. Op de achtergrond van het links gelegen appartement zien we in de slaapkamer Marc en Myriam met hun bagage opkomen. Conchita stopt haar zang en kijkt van het terras naar het koppel dat zijn valiezen op het bed laat vallen.)

MARC : Dat kamertje is hier toch ook geen overbodige luxe, om nog maar te zwijgen van de voordeur die verkeerd open gaat. Ik heb er meer dan een uur tegen staan duwen om uiteindelijk vast te stellen dat ze naar buiten open draait.

MYRIAM : Schat, dat zal voor de veiligheid zijn en misschien wel een anti-inbraak systeem?

MARC : In ieder geval had ik me na tien jaar huwelijk mijn eerste reis wel anders voorgesteld moet ik zeggen.

MYRIAM : Schat, zon en zee zullen ons huwelijk verrijken.

MARC : Ge denkt toch niet dat we hier onze sleur gaan kwijtgeraken?

MYRIAM : Schat, wij waren er echt aan toe om iets te doen. De laatste tijd ging het echt slecht tussen ons.

MARC : Slecht, slecht. Door mijn promotie op het werk konden we ons eindelijk veroorloven een reis te maken.

MYRIAM : Ja... dat is juist, maar we zitten nog niet in een Hiltonsuite.

MARC : Zeg! 't Was Uw idee om naar Spanje te komen. Begin nu niet te morren dat ge liever in Engeland wilt zijn.

MYRIAM : Engeland?

MARC : Ja waar ligt dat misschien? Hiltonsuite!!!!

MYRIAM : Hilton is een gerenommeerde hotelketen.

MARC : Oh ja, in ieder geval... ik heb mij de laatste jaren krom gewerkt om op reis te kunnen gaan.

MYRIAM : Schat, al uw overuren hebben ook de sleur in ons huwelijk gebracht.

MARC : Ja maar mijn loon is geen sleur hé? Dat sleurt ge anders iedere maand nogal rap

uit mijn handen.

MYRIAM : Oh Marc, stopt daar toch eens mee. We zijn met vakantie. We moeten elkaar opnieuw leren ontdekken, heeft mijn ma gezegd.

MARC : Sleur er alstublieft uw moeder niet bij. Ontdekken! Ik voel mij gelijk een koloniaal... alhoewel... als ik aan uw moeder denk, ben ik het liefst van al... kannibaal.

MYRIAM : Schat, ze sprong altijd bij als het nodig was.

MARC : Ik heb dat mens nooit zien springen. Meestal in mijn weg lopen, ja!..... Verdomd, is dat hier heet zeg.

MYRIAM : Schat, waarom sputtert ge weeral tegen. We kunnen hier opnieuw starten. *(ze neemt Marc vast rond de nek en draait zelf met haar aangezicht richting balkon)*

MARC : Ik weet het niet, maar ik heb de indruk dat ik met een vuile *bougie zit.
(*kaars voor het ontstekingsmechanisme van auto)

MYRIAM : *(Schrikt als ze Conchita opmerkt welke staat toe te kijken, lost meteen haar greep en schreeuwt het uit)* Marc!!!!

MARC : Kind dat is ook maar beeldspraak, ge moet niet denken dat....

MYRIAM : Daar op ons balkon.... enfin terras.

(Marc draait zich eveneens, bemerkt Conchita en staat verstomd naar haar te kijken.)

MARC : Zou die madam hier ook wonen?

MYRIAM : Marc, wij huurden dat appartement en zij staat op ons terras.

MARC : Ze zal haar weg verloren zijn zeker? *(Marc opent de deur en begeeft zich naar Conchita.)*

CONCHITA : *Hola! Senor. ("*gegroet meneer" in het Spaans)

MARC : Is dat hier nu een plaats om met ijskreeem te leuren madam? Wij hebben dat hier gehuurd... Wat staat gij hier dan op ons terras te doen?

MYRIAM : Marc, dat mens spreekt alleen maar Spaans.

MARC : Ja, 't is al zover. Ik had u nog gewaarschuwd. Kom madam..... move! Partie! Gij ribbedebie.... geen cremerie.

CONCHITA : Limpio todo!

MYRIAM : Wat zou ze willen zeggen?

MARC : Geen idee, iets van de Olympische spelen zeker.

MYRIAM : *(Vriendelijk)* Si Si, O.....lympia BARCELONA.

CONCHITA : No no, la terraza Y la casa.

MARC : Houd uw handtas maar in de gaten Myriam. Kom madam. *(Hij neemt haar arm en leidt haar buiten via de slaapkamer)*

CONCHITA : *(Horen wij roepen en tegenstribbelen)* NO SENOR, no es finito! No Señor
Por favor!

(Ondertussen gaat Myriam het terras op en kijkt over de reling. We zien duidelijk dat ze verwonderd is over het uitzicht. Marc komt vervolgens achter haar via de slaapkamerdeur op het terras. Hij heeft een pijnlijk grimas op het aangezicht en houdt zijn vinger omklemd. Schreeuwt het uit.)

MARC : Mijn vinger, oeioei mijn vinger!

MYRIAM : Wat is er lieveke, heeft ze u gebeten?

MARC : Neen, ik vergat hem terug trekken.

MYRIAM : Wablief? Is hij eraf?

MARC : Oh, nee.... dat niet, maar de voordeur is uit de haak, ze kan niet meer toe. Oh jongens toch.... mijn vingertje!

MYRIAM : Ijs, ja.... ijs.

MARC : Ge gaat dat Ola-ijskreemmens toch niet terug roepen zeker. Oei Oei mijn vinger!!! *(Hij staat te dansen van de pijn)*

MYRIAM : Ik ga ijs halen uit de frigo. *(Gaat via de kamerdeur terug af)*

(Marc staat werkelijk verkrampd rond te dansen op het terras als we plots beweging zien bij de burens. Een punker type komt onmiddellijk op het naast gelegen terras en kijkt verwonderd naar Marc. Na een tijdje, en dat op het moment dat Marc hem opmerkt, begint hij een rapnummer te dansen. Na enkele passen stopt hij en tikt met zijn vinger tegen het hoofd om Marc duidelijk te maken dat hij niet goed wijs is. Marc gaat boos zijn kamer binnen. Hij trekt het gordijn dicht dat doorkijk verleent in zijn slaapkamer. Robby, de punker loopt het

terras verder op en laat zich neerploffen in één der terrasstoelen die er geplaatst zijn. Hij brengt onmiddellijk de oordopjes in van zijn walkman.)

ANDRE : *(Komt op via de slaapkamerzijde, waar de punker zit.)* Zeg Robby... ge kunt eerst wat helpen uitladen. Ik heb u verwittigd, we zijn uw slaven niet. Ge mocht meekomen op een voorwaarde..... ROBBY!!!!

ROBBY : *(Ongeïnteresseerd en luid roepend door de muziek die hij gelijktijdig beluisterd)*
Is het tegen mij?

ANDRE : Tegen wie zou het anders zijn? En roept zo niet... straks hoort uw probatieassistent u tot in België brullen.

ROBBY : *(Doet zijn walkman af)* Cool man, keep cool man!

ANDRE : Koel, koel, 't is verdomd 35 graden.

MIA : *(Uit de slaapkamerdeur)* Zeg ik hoorde u brullen tot beneden. Is het zo ver? Al ruzie met mijn broertje? André ge zult wat verdraagzamer mogen zijn, weet ge?

ANDRE : Ja pietje, gij durft toch ook veel zeggen. Ben ik nog niet verdraagzaam genoeg. Hij heeft nog geen klop gedaan. De laatste keer dat hij dacht van een slag te slaan, kreeg hij twee jaar effectief en een jaar voorwaardelijk.

MIA : Ge moet niet altijd zo beschuldigend en verwijtend zijn. Hebt gij nog nooit iets verkeerd gedaan?

ANDRE : Neen! Alhoewel. Ik begin het mij nu hier toch al af te vragen.

MIA : *(Schakelt over naar een liefdevolle toon)* En hoe is het uitzicht hier.... Robby?

ROBBY : Cool!

ANDRE : Hij is daar weer mee zijn koel..... zeg nu zelf.... vindt gij dat normaal Mia, het is verdomd 35 graden.

MIA : Ja het is al goed André, beneden is het nog warmer en daar staan ons valiezen die nog naar boven moeten. En om reden van die kapotte lift en die twee verdiepingen, is dat duidelijk..... mannenwerk.

ANDRE : Hebt ge gehoord Robby?

ROBBY : Ik verbrand te rap, ik moet mij nog insmeren. Wilt gij mij rugje doen Sisi?
(Tegen zijn zus Mia)

MIA : Ja, goed Robby. Kom André, haal de bagage op uw gemak naar boven. Ge moet u niet opjagen. De zonnecrème zit hier in mijn handtas. Wij kunnen ondertussen

wel verder.

ANDRE : Kijk daar krijg ik het nu van zie. *(gaat kwaad af via slaakamerdeur)*

(Mia smeert haar broer zijn rug in.)

ROBBY : Sisi, niet te hard.... dat ge mijn imago niet schendt.

MIA : Oh gij onnozelaar, gij zult ook nooit verbeteren. Kom draait u eens met uw rug naar de zon. *(Wanneer Robby zich voor het eerst met zijn rug naar het publiek draait merken wij zijn tatoeage. Benevens enige sprekende tekeningen vermeldt deze in groot opschrift "DE POT OP")* Zeg, dat is hier een prachtig uitzicht. Zo heel Barcelona aan ons voeten. Juist maar spijtig dat het bijna 25 kilometer naar het strand is.

ROBBY : Zo ver ga ik niet te voet, dat is zeker.

MIA : Robby, hier beneden verhuren ze scooters. André zal er wel eentje huren voor u. En als ge hier een vriendinnetje vindt en ik dan niet meer mee kan, dan zal ik de metro wel nemen met André.

ROBBY : André zou beter alle dagen te voet gaan.... De luiaard.

MIA : Niet overdrijven.... vergeet niet dat hij nu ons valiezen naar boven aan het brengen is.

ROBBY : Verdomd dat is hier warm, ik begin mij al af te vragen wat ik hier ga doen in die hitte.

MIA : We gaan eens goed profiteren van ons verlof, dat gaan we doen. En misschien hebben we wel goede burens en... misschien is er een knappe dochter.... die uw leeftijd heeft.

ROBBY : Als het dochttertje van de vader heeft zal het goed worden. Ik heb hem bezig gezien.

MIA : Ah, hebt gij hem al gezien? Wat is er mis met hem?

ROBBY : Ofwel ging het mis bij het stierengevecht, ofwel is het een Spanjaard die niet tegen de warmte kan. Hij was aan het breakdancen gelijk een steppendanser.

MIA : Was hij knap?

ROBBY : Sissi, ik kan slechts de mening geven over één man en dan is het nog over uw liefvallige echtgenoot..

MIA : Bespaar mij dat alstublieft.

ROBBY : In ieder geval..... normaal leek die buur me niet.

(Zuchtend en uitgeput zien we André verschijnen op de achtergrond. Hij sleurt twee koffers).

MIA : Gaat het lieve?

ANDRE : Ik... b... b... ben buiten adem..... al..... die trappen... jullie denken zeker dat ik een paard ben?

MIA : Een paard?

ROBBY : Ja ge hebt er wel iets van.... van een nijlpaard bedoel ik.

ANDRE : Mia hij begint weer hé!

MIA : Maar schat, waarom windt gij u op?..... Het is vakantie.

ANDRE : Wie is er hier al volop aan zijn vakantie begonnen, denkt ge?

ROBBY : Keep cool, als alles boven is kunt ge toch ook op het terras zitten.

ANDRE : Mia ik krijg het van hem.

MIA : Rustig schat, als alles boven is gaan wij samen ons inkopen doen.

ANDRE : Ik weer?

MIA : Neen, Robby en ik. Gij kunt ondertussen wat uitrusten van de reis en van het sleuren met uw koffers.

ANDRE : Uw koffers! Ik heb enkel een gevulde sporttas. De rest zijn uw kleren en het gerief van uw lief broertje.

MIA : Schat we kunnen toch moeilijk iedere dag hetzelfde dragen.

ANDRE : Met de garderobe die gij mij laten meesleuren hebt kunt ge hier deelnemen aan tien modeshows.

ROBBY : In plaats van te staan lullen haalt ge beter de rest, dan kunnen wij de boodschappen halen.

ANDRE : Mia gaat ge er iets aan doen? *(bedoelt op Robby)*

MIA : Ja schat, kijk..... we gaan meteen mee naar beneden en dan kunt gij op uw gemak verder doen.

ANDRE : Het is niet waar hé?

(Mia en Robby verdwijnen van het terras en André laat zich eventjes neerploffen in een van de terrasstoelen. We zien bij de burens Marc opkomen, zijn vinger is goed ingepakt en is eigenlijk het eerste wat naar buiten gestoken wordt. André zit naar zijn buur te staren. Dit wordt een visuele scène waarin de regie zijn waarde legt. Met het gegeven dat beide personages de mening toegedaan zijn met een Spanjaard te maken te hebben, trachten zij elkaar vriendelijk toe te spreken door middel van gebarentaal. Schuchter wuiven ze elkaar goede dag toe. André opent de gebarentaal met zijn bezorgdheid naar de pijnlijke vinger van zijn buur. Deze repliceert met eenzelfde gebarentaal dat hij tussen de deur bleef steken. Als geluid horen we enkel OOOCH!! ACH!!! en AI!!! Marc tracht met zijn gesticuleren te weten te komen of zijn buurman alleen is. Dit kan enige misverstanden inhouden welke ertoe leiden dat de verkeerde bewegingen gemaakt worden. Zo worden ook de vrouw van André uitgebeeld die om boodschappen is. De gebarentaal eindigt omzeggens als ze gekomen zijn tot het opmerkzaam maken van de warmte en het feit dat ze ervan transpireren. Marc steekt zijn omzwaartelde vinger in de hoogte, verdwijnt vlug via zijn kamer en is in geen tijd terug met twee pintjes bier. Het is evenwel niet mogelijk om ze over het balkon heen aan André aan te reiken. André bemerkt de plank welke de beide balkons verbindt en er achtergelaten werd door de schilders. Uit beleefdheid begeven beiden zich op deze plank. Op hun achterwerk schuiven ze voorzichtig op de plank naar elkaar toe. In het midden wordt het pintje aangereikt.)

ANDRE : Merci, amigo.

MARC : Français??

ANDRE : Non. *(uitgesproken zoals non uit een klooster)* Belgias. *(bedoelt dus Belg)*

MARC : Belgique!

ANDRE : Ja voila, dat is 't!

MARC : Maar gij spreekt Vlaams!

ANDRE : Maar gij ook!

MARC : Sedert mijn geboorte, vriend.

ANDRE : Ik.... wel iets later.

MARC : Woont gij hier?

ANDRE : Nee! Vakantie.

MARC : Dat is dan toch puur toeval.

ANDRE : En ik dacht dat gij van hier waart.

MARC : En ik niet zeker. (*lacht*)

ANDRE : Ziet ons nu eens zitten. Naar wat ik hoor... nog Gentenaar ook?

MARC : Ja, ik weet het, ge kunt dat horen, maar niettemin... gij kunt het toch ook niet wegsteken.

ANDRE : Ik weet het, maar al bij al..... zijn wij toch meertalig.

MARC : Meertalig?

ANDRE : Wie zou er ons kunnen verbeteren in de gebarentaal..... denkt ge?

MARC : Juist ja. Alé proost kameraad.

ANDRE : Santé! (*Beiden drinken in een teug hun pint leeg.*) Wacht, nu haal ik er eentje op ons kennismaking. Tussen haakjes ik ben André.

MARC : Aangenaam, ik ben Marc. (*Stuntelig kruipt André achterwaarts terug naar zijn terras.*) Voorzichtig André, want het is hier hoog.

ANDRE : Zwijg! Doe me daar niet aan denken. Ik heb nog niet eens naar beneden durven kijken.

MARC : Mag ik eerlijk zijn, ik ook niet.

(*André komt terug zonder iets..*)

ANDRE : Sorry, maar ons ijskast staat er nog leeg bij. Mijn vrouw en haar broer zijn de boodschappen halen.

MARC : Geen probleem, kom aan boord man. Die van mij is ook de stad in.... om verbandjes..... voor mijn vinger. Ondertussen kan ik al wat kinesithérapie doen bij het uitschenken, want ik huurde dat appartement met een gedeeltelijk gevulde ijskast.

ANDRE : Oké! Maar ge hebt zo veel te goed. (*Kruipt stuntelig overheen de plank naar het terras van Marc.*)

(*Beide mannen installeren zich in de terrasstoelen en drinken er hun biertje.*)

MARC : Dat is pas vakantie zeg ik, alhoewel.... ik moet toegeven dat het appartement niet volledig beantwoordt aan ons verwachtingen.

ANDRE : Is uw ijskast te klein misschien?

MARC : Nee, maar in de reisbrochure stond: "zicht op zee en op wandel afstand van het strand".

ANDRE : Ja! Bij mij regelde mijn vrouw en haar broertje alles. Ik had niet eens inspraak.

MARC : Eh... die broer van uw vrouw... is dat niet zo iemand van het extravagante type?

ANDRE : Hoe bedoelt ge?

MARC : Wel ja... zo van die contesterende, grootsprakerige en niets zeggende kaalgeschoren individuen die de meeste mensen op de zenuwen werken. Het type wereldverbeteraars.

ANDRE : Hij heeft wel al de verbeteringsgestichten afgedaan, maar verbeteren doet hij niet. Kent gij hem misschien?

MARC : 't Is te zeggen, ik heb hem al gezien.

ANDRE : Hebt gij ook in de gevangenis gezeten?

MARC : Gevangenis? Nee, ik zag hem hier op uw terras als ik enkele rondjes aan het dansen was van de pijn in mijn vinger. Is het een gedetineerde uw schoonbroer?

ANDRE : Ja, vrij op proef.

MARC : Hij is toch niet te kwaadaardig.

ANDRE : Er is niets aardig aan die kerel.

MARC : Wat heeft hij dan wel op zijn kerfstok?

ANDRE : Gebruik en illegale in- en uitvoer van psychotrope stoffen.

MARC : Ah ja? *(Het is duidelijk dat hij het niet begrijpt doch wil geen gezichtsverlies leiden)* In principe is hij dus niet gevaarlijk?

ANDRE : Dat zou ik niet durven zeggen.

MARC : Waarom hebt ge hem dan meegenomen naar hier?

ANDRE : Hij is het oogappeltje van zijn zus. Hij kan niets misdoen voor haar. Was ik maar in zijn geval.

MARC : Ja, vrouwen en stoffen, ik ken dat. Degene die een illegale handel drijven in tropische stoffen, zijn zeker de man.

ANDRE : Het is te zeggen.... ik bedoel dat de Robby alles mag en ik.... alles mag doen en ook veel moet laten.

MARC : Ja gij zit duidelijk met een di...le...ma.

ANDRE : Dilemma, bedoelt ge?

MARC : Ja dat is 't. Maar daar zit ik ook mee.

ANDRE : Hoe bedoelt ge?

MARC : Wel.... mijn voordeur is volledig uit den haak. Ik krijg ze niet meer toe door er mijn vinger tussen gestoken te hebben. Dat spul draait dan nog naar buiten open ook.

ANDRE : Ja, ik begrijp het probleem. Bij ons is het ook zo een deur. En eerlijk gezegd.... hier kan men toch beter 's nachts alles afsluiten.

MARC : Voor uw schoonbroer zeker?

ANDRE : Dat misschien wel niet, maar ja in feite weet men nooit met hem. Willen we eens naar die deur gaan zien en kijken of ik er niets op vind?

(Beiden gaan af via de slaapkamerdeur. In het naast gelegen appartement horen en zien we vervolgens Mia opkomen.)

MIA : André, wat is dat met U, die valies staat nog altijd in de hall. André!!! *(Ze zoekt hem op het terras.)* Verdomd, waar is die nu? *(ze hangt zich over de reling en schreeuwt naar beneden)* ROBBY!!!! ROBBY!!!! Hier boven..... Hij is er niet! Hij is nergens te zien! Ik versta U niet! Wablief? Och 't is al goed, ge moet die tas niet in de lucht steken, ik begrijp het al... ik zal zelf wel de boodschappen komen halen. Ja ja! Die valies ook..... Ik weet het. *(Kwaad tot zichzelf)* Wacht.... als ik weet waar hij zich verstopt heeft. *(Gaat terug af via de slaapkamerdeur)*

(We zien plots Marc en André terug opkomen uit het links gelegen appartement. Ze hebben een touw bij dat duidelijk ergens achteraan vast gemaakt werd. Ze slaan dit touw rond de reling en knopen dit stevig vast.)

MARC : Bedankt kerel, dat is nog de beste oplossing.

ANDRE : Ja ik ben bij de Wolfjes (jeugdbeweging) geweest. En om te weten of er iemand aan de deur is moet ge maar een bel of zo aan dat koord hangen. Als er iemand aan uw deur rukt, hoort ge het onmiddellijk.

MARC : Een bel heb ik nu precies niet meegebracht.

ANDRE : Als wolfje moest ge altijd uw plan kunnen trekken. Haal wat vorken en lepels.

MARC : Blijft ge eten misschien?

ANDRE : Nee dat hangen we bij elkaar en van zodra er iemand aan de deur rukt horen we dat door het gekletter van die vorken en lepels.

MARC : Mogen dat dessertlepeltjes zijn ook?

ANDRE : Om het even, als het maar lawaai maakt.

MARC : Een goed idee, ik ga er een paar halen en ik breng ook nog iets vloeibaar mee uit de ijskast.

ANDRE : Ondanks gij niet bij de wolfjes waart, vind ik u toch wel zeer inventief. *(Als Marc af is gaat André eens over de reling zien en kijkt ook eens de zaal in, wat dan voor hem eigenlijk het uitzicht is van zijn twee verdiepingen hoog gelegen terras.) (Luidop tot zichzelf)* Verdomd, is dat een stad. Hoe verder ik kijk hoe meer dat het op een mierenest lijkt.

(Marc komt op met een glas bier en enkele samengebonden lepels en vorken die aan een haak bengelen. Hij hangt deze over het gespannen koord.)

MARC : Zie zo, dat is dan ook geregeld. Wel André, ge staat zo te kijken?

ANDRE : Ja man, als ge zo eens kijkt, men komt er toch wel van onder de indruk.

MARC : Ziet ge ergens een schone pop? Ja.... in die warmte..... komen ze het best van al uit..... in hun blote kleren.

ANDRE : Dat is het hem juist. Ik begrijp niet hoe die mensen nog zoveel kleren kunnen verdragen in die warmte. Maar, het is wel een prachtig zicht, zo al dat volk, die auto's en vooral die rechte brede straten.

MARC : Ja Barcelona is daarvoor gekend hé.

ANDRE : Voor wat?

MARC : Voor hun rechte brede lanen.

ANDRE : Ja hier kunt ge u al eens een stuk in uw kraag drinken. De weg naar huis vindt ge altijd. Ook al loopt ge zigzag, tussen die kaarsrechte straten... ge kunt niet missen.

MARC : Goed kameraad ik begrijp u wel, hier uw pintje. Schol!

ANDRE : *(Neemt zijn pint, steekt deze in de hoogte en roept in de zaal) Santé!..... Klein grut. (lacht)*

MARC : *(Ook lachend) Ja als ge hier staat, moet ge u voor niets inhouden. (haalt een verrekijker uit zijn kamer) Vanaf hier kunt ge zeggen wat ge wilt. (Kijkt met zijn verrekijker en roept vervolgens naar de zaal toe) Hela dikzak, uw vrouw weet het niet zeker dat ge daar mee die jonge pop op dat bankje zit?*

ANDRE : Waar?

MARC : Daar voorbij die stenen taart..... in dat parkje..... op dat bankje. *(Geeft zijn verrekijker door)*

ANDRE : Stenen taart? Maar jongen toch, dat is de Sagrada Familia. De trots van Barcelona. *(zoekt dan verder en bemerkt het aangeduide koppel) Ach ja, daar!*

MARC : Ziet ge hen?

ANDRE : Ja... dat is duidelijk zijn vrouw niet, ge kunt dat zien aan zijn hand.

MARC : Ooooch.... wat is er met zijn hand?

ANDRE : Hij heeft geen trouwring.

MARC : Geestigaard!

ANDRE : *(Tuurt verder met de verrekijker) Verdomd, ondanks alles enorm dichterbij getrokken wordt, ligt de Middellandse zee toch een serieus eindje hier vandaan.*

MARC : Ja, spijtig hé! Volgens mij wist mijn vrouw dat maar al te goed. Ze kent mij. Ik zou anders wel hele dagen met de verrekijker op mijn terras het strand afgedwaald hebben.

ANDRE : Ach zo..... een natuurliefhebber?

MARC : Ja de natuur boven alles.... enfin.... de blote natuur dan wel.

ANDRE : Ha ja! Ik ben mee.

MARC : Een beetje traag, maar 't is te begrijpen als ge wolfje geweest zijt.

ANDRE : Hé onderschat mij niet. Als wolfje was ik al vroeg in de weer. We hadden zo ooit eens drie dagen en nachten een bosspel met alle Gentse jeugdbewegingen samen. Zowel jongens als meisjes.

MARC : Ja en.....???

ANDRE : In het bos heb ik mijn eerste liefde ontmoet. Een pracht van een kind. Jonger dan ik maar..... met heel wat meer ervaring. Een echte nymfomane.